

Madonas dekanāta – Alūksnes, Cesvaines, Ērgļu,
Gulbenes, Jaunkalsnavas, Lubānas, Madonas,
Pļaviņu Romas katoļu draudžu – izdevums

2022
DECEMBRIS

*„Pricājieties
Kungā vienmēr,
es sacīšu vēlreiz –
pricājieties!”
(Fīl 4, 4)*

Kāpt kalnā

LAI KĻŪTU BAGĀTI GARĀ

Sirsnīgs sveiciens visiem izdevuma „Kāpt Kalnā,” lasītājiem!

Šogad 27. novembrī iesākām Adventi, kas ir skaists četru nedēļu sagatavošanās laiks pirms Kristus Dzimšanas svētkiem.

Advents tulkojumā no latīņu valodas nozīmē – atnākšana (*adveniat*). Sākotnēji tā bija valdnieka ierašanās savā pilsētā.

Advents – tas ir mīlestības un žēlsirdības laiks, kad palīdzam viens otram dažādos veidos un dāvinām dāvanas – īpaši trūcīgiem.

Advents – tas ir gaidīšanas un tikšanās

laiks. Dievs nāk. Viņš ir devies ceļā pie cilvēkiem. Advents ir laiks, kas dots, lai sagatavotos Kunga atnākšanai – Jēzus Kristus dzimšanai. Laiks, lai pamostos no miega, lai dedzīgi lūgtos un kļūtu par Dieva bērnu.

Advents ir prieka un grēku nožēlas laiks. Prieka laiks, jo mēs nevaram iedomāties neko brīnišķīgāku par Jēzus Kristus piedzimšanu. Grēku nožēlas laiks, jo mums ļāvis jāsagatavojas, lai tīri iekšēji un ārēji varētu saņemt šo Dāvanu – Jēzu Kristu.

Visi veikali jau steidz ātri izlikt uz letēm košas Ziemassvētku dāvanas, it kā tas būtu pats galvenais katram mūsdienu cilvēkam, lai iepriecinātu un pārsteigtu gan sevi, gan citus šajos īpašajos svētkos. Domāju, ka ikvienam cilvēkam būtu jāuzdod sev tikai viens jautājums – kāpēc Ziemassvētkos apdāvinām viens otru?

Tā, protams, ir tradīcija, bet varbūt kaut kas daudz vairāk?

Atcerēsimies pašu galveno, ka Dievs Tēvs mums pirms aptuveni 2000 gadiem ir dāvējis pašu lielāko, brīnišķīgāko un skaistāko dāvanu pasaulē – Savu Vien-

piedzimušo Dēlu Jēzu Kristu, kurš vislielākajā nabadzībā un mīlestībā piedzima no Jaunavas Marijas kūtiņā Betlēmes pilsētā. Viņš piedzima, lai mēs visi būtu laimīgi, lai būtu brīvi no ikviena ļaunuma un grēka. Katra dāvana savā veidā ir mīlestības izpausme.

Dievs Tēvs ļoti vēlas, lai mēs paši šajā laikā kļūtu par skaistu dāvanu Dieva Dēlam – ar tīru, neviltotu sirdi un dvēseli, kura ir bagāta ar labiem darbiem, lūgšanām un labiem vēlējumiem.

Adventa pirmā svētdiena: Jūsu pestīšana ir tuvu. Vainagā

iededzam pirmo sveci. Praviētis Isaja aicina atstāt pasaules tumsību un „staigāt Dieva gaismā”. Adventa otrā svētdiena: Sagatavojiet Kungam ceļu! Vecās un Jaunās derības praviētis Jānis Kristītājs aicina uz atgriešanos un grēku nožēlu. Adventa trešā svētdiena: Gaudete – priecājieties! Prieks ir Svētā Gara klātbūtnes auglis. Zīme, ka cilvēks apzinās savu piederību Dievam. Adventa ceturtā svētdiena: Ak, Pestītāj, atver debesis!

Iesim visi Adventa un Ziemassvētku laikā uz baznīcu pie Jēzus, lai kļūtu bagāti garā!

Lai visiem šis ir svētīgs, mierīgs un brīnišķīgs pārsteigumu laiks gan no Dieva, gan tuvajiem cilvēkiem!

Lai Kristus Dzimšanas mīlestības Jaunā Gaisma piepilda un sasilda katru mājokli, katru ģimeni un katru cilvēka dvēseli un sirdi!

Ar sirsnīgiem sveicieniem un vislabākajiem vēlējumiem Kristus Dzimšanas svētkos –

Tēvs Jānis no Cesvaines

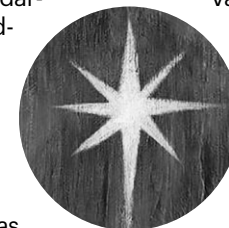
PAR PIEDZIMŠANU NO AUGŠIENES

Atceros reiz dzirdētu domu, ka ikdienas notikumi ir mūsu iekšējā klauzūra (ieslodzīšana). Adventa sākums, kas šogad neierasti agri Latvijā atklājās dabas balta – sniega pārpilnībā, ziemas ainavu tīrībā, sala smalko grafiku aizrautībā, man pašai kļuva kā absolūts režģis ārpusai. Visam notiekošajam tur – dabā, darbā, kopienā un plašākā sabiedrībā. Slimības uzbrukums to skaudri novilkā.

No vienas puses tā bija dāvana – vienas puses nenasniezamības greznība. Adventa klusums. No otras puses – tās bija ciešanas, jo jutos slimības frontes priekšējās līnijās.

Daudz lasīju. Tieši Viktora Frankla, Viņas psihiatra, grāmata par ieslodzījumu Aušvicas koncentrācijas nometnē, kur viņš fiksēja savas un likteņa biedru reakcijas uz šausminošajiem apstākļiem, ļāva savu personīgo stāvokli pieņemt un novērtēt kā neko iepretim tam nervu karam, „dzelozdrāšu slimībai” un cilvēciskās cieņas, kailās dzīvības apgānīšanai, kam cauri gāja viņi. Filozofiskā ziņā aizkustināja Frankla luga „Sinhronizācija Birkenvaldē”, kurā satiekas Sokrāts, Spinoza, Kants un pāris ieslodzītie. Telpa un laiks ir tikai vērojuma

formas. Mūžība nav nekas cits kā vienlaicīgums. Neviens nesaprot filozofu teikto un rakstīto, iekams nesāk domāt patstāvīgi, iekams pats to neatklāj un sevi nepamodina. Šie izteikumi mani savā ziņā uzvilka Tabora kalnā, no kura atskanēja ne Mozus vai Elijas, bet Sokrāta teiktais: – Arī es ne ar savām runām atstāju iespaidu, bet ietekmīgs kļuva tikai ar nomiršanu.

Kā nomirt sev un piedzimt no augšas, par to man šai laikā bija jādomā. Pie viena atceroties, ka ir Viens, kurš nekad nepadodas, un tas ir Jēzus. Īpaši jau Viņš „nepadodas” priesteros, savos šodienas apustuļos. Ja vien cilvēks uzticīgi seko Dieva gribai, Jēzus no saviem draugiem un sekotājiem neatkāpjas.

8. decembrī aprit 20 gadi, kopš ordinācijas sakramentu saņēma Madonas katoļu draudzes prāvests priesteris Māris Ozoliņš. Kristus gaismu un stiprinājumu, gudrību, pacietību un izturību dvēseļu aprūpē – to arī turpmāk priesterim novēlam pārpārēm!

Viktors Frankls savos skarabajos pārbau-dījumos reiz konstatēja interesantu sakarību: ilgāk iztur tie, kas sevi rod spēku palīdzēt citiem. Lai Mīlestības Dievs ir žēlīgs!

Inese Elsiņa

ATBALSTA „CARITAS” PROJEKTU MADONĀ

Oktobra sākumā nodibinājums „Caritas Latvija” izsludināja otro žēlsirdības projektu konkursu, aicinot draudzes un to „Caritas” grupas pieteikt savas idejas. Izvērtējot iesniegto, komisija secināja, ka visi projekti atbilst konkursa nolikuma kritērijiem, tāpēc atbalstīti visi. Finansējumu līdz 500 eiro vērtībā saņems: Silenes draudzes projekts „Kopā būs vieglāk!”; Mazsalacas draudzes projekts „Svētce-

ļojums uz Vissvētākās Jaunavas Marijas debesis uzņemšanas svētkiem Aglonā”; Rīgas Svētā Jēkaba katedrāles projekts „Ziemassvētku pasākums katedrāles „Caritas” grupas trūcīgajiem”; Madonas draudzes projekts „Atbalsts vājdzirdīgajiem Madonas katoļu baznīcā”; Rīgas Svētā Franciska draudzes projekts „Dalīties mīlestībā”.

Redakcija

DIEVA GAISMĀ UN MĪLESTĪBĀ

„Pat vislietainākajās dienās viņu vienmēr pavada saules stari un vārdos neizsakāms siltums. Kā egles zari, kad tik tikko maigi apsnieg ar sniegu – tieši tik skaista ir māsas Sofijas dvēsele. Māsa vienmēr ir bijusi un būs mūsu sirdīs kā nebeidzams gaišums un mīlestība. Viedums un enerģiskais gars, kurš vienmēr spēj dziedēt ar savu klātbūtni. Tā ir Māsa Sofija,” tā par māsu saka mana meita Alise, viens no tiem bērniem, kurš ir izjutis māsas Sofijas (attēlā) mīlestību viņas kalpošanas laikā Gulbenes draudzē.

Kad isti radās aicinājums kļūt par klostermāsu?

Mana ģimene bija ticīga, bet nepraktizējoša. No bērnības atceros tradīcijas, kas saistās vienīgi ar Ziemassvētkiem un Lieldienām. Mamma un tēvs pēc tautības ir poļi, tāpēc ģimenē tika koptas poļu tradīcijas. Poļiem identitāte un ierašas ir ļoti stipras, bet tajās nav viens nemācīja būt attiecībā ar Dievu. Es pati divpadsmit gadu vecumā tikai tāpēc, ka kaut kur ieraudzīju Jēzus vaiga bildi, nolēmu aiziet uz baznīcu, sagatavoties grēksūdzei un Svētajai Komūnijai. Man likās, ka Jēzus mani sauc pie sevis.

Ari jaunības un studiju gados neviens nepaskaidroja ticības pamatus un attiecības ar Dievu – kā ar Viņu runāt, lūgties. Zināju tikai Tēvreizi un dažreiz to lūdzos. Dzīvoju savu laicīgo dzīvi, tāpat kā citi jaunieši gāju uz diskotēkām, draudzējos ar pušiem. Tolaik pat prātā nevarēja ienākt, ka būšu klostermāsa. Iepazinot ar dažādām filozofiskām mācībām, kas vairāk deva intelektuālas atbildes, arī ezotēriku. Pie tādas īstas katoļu ticības, kad ticību saprotam kā attiecības, es nonācu, pateicoties viena cilvēka liecībai. Tas bija

šobrīd jau mūžībā esošais priesteris tēvs Viktors Pentjušs. Tolaik viņš bija garīgais tēvs Rīgas seminārā. Tēvs kopā ar citiem pasniedzējiem brauca uz manu dzimto Daugavpili, lai lasītu kursus skolotājiem. Es biju pabeigusi Pedagoģisko universitāti un strādāju par skolotāju. Tā kā meklēju sev būtiskas atbildes dažādās vietās, devos arī uz šiem kursiem. Kad ieraudzīju tēvu Viktoru, sajutu spēcīgas emocijas. Šis moments ir viens no visspēcīgākajiem manā dzīvē. Ieraugot tēvu Pentjušu un mīlestību, kas plūst no viņa, es savā sirdī teicu: „Ja tādi cilvēki ir katoļu baznīcā, es gribu tur būt!” Tēvs Viktors Pentjušs bija kopā ar mani

manas apzinātas ticības sākumā, par ko ļoti pateicos Dievam. Viņš man nedevis atbildes uz maniem intelektuālajiem jautājumiem, bet deva norādi, lai katru dienu pieņemu Svēto Komūniju un tad, pēc mēneša satiekoties, visu varētu izrunāt.

Kad ik dienas sāku iet uz baznīcu un pieņemt Svēto Komūniju, pēc mēneša visi intelektuālie jautājumi tiešām bija pazuduši, varbūt ne visi, bet daudzi gan. Es biju atklājusi dzīvu personu, kas mājā šajā Maizē – Euharistijā. Sāku veidot ļoti dziļas attiecības ar Jēzu, izjust nenoformulējamu vēlmi piederēt Jēzum pilnīgi.

Tolaik draudzējos ar puisi, kurš arī bija ticīgs un ar kuru vēlējos saistīt savu dzīvi. Taču Jēzus sauciens, aicinājums kļuva arvien spēcīgāks. Kad ar šo puisi aizbraucām uz Jēkaba katedrāli, lai tiktos ar garīgo tēvu Viktoru Pentjušu, katedrālē ienācām laulību laikā, kad jaunais pāris deva solījumus. Jēkaba katedrālē ir ļoti skaists Jēzus attēls. Skatoties uz šo attēlu, man likās, ka Jēzus mani uzrunā. Tajā brīdī sapratu, ka nekad nevarēšu solīt cilvēkam, ka viņam piederēšu, jo man jāpieder Dievam. Kad to izstāsti-

ju tēvam Viktoram, viņš atbildēja, ka jau no pirmās tikšanās reizes esot zinājis, ka Jēzus mani aicina un atbalstīja manā izvēlē.

Sekoja četri gaidīšanas gadi, jo mamma tomēr nevarēja pieņemt šo manu lēmumu. Viņa bija man saplānojusi citu dzīvi, uzzinot, ka gribu stāties klosterī, tas viņai bija liels trieciens. Četrus gadus biju kopā, lai „pieradinātu” mammu pie šīs domas. 2000. gadā Dievs deva žēlastību manos divdesmit četrus gadus Polijā iestāties kongregācijā, kurā esmu joprojām – Bērniņa Jēzus Māsas Karmelītes.

Kur kalpojat šobrīd?

Dzīvoju un kalpoju Rīgas Kristus Karaļa draudzē, esmu arī pasniedzēja Rīgas Augstākajā reliģijas zinātņu institūtā. Mana sirdslieta pēdējā laikā ir Iekšējā lūgšanas skola, kur ilgojos dalīties ar cilvēkiem par šo skaisto pieredzi, kādu Dievs dod iekšējā lūgšanā. Iekšējā lūgšana pieder Karmela būtībai. Karmels, mūsu ordenis, tāpēc tika dibināts, lai iekšējo lūgšanu praktizētu un lai ar šo garīgo pieredzi dalītos ar citiem. Savukārt Svētie Raksti jau no jaunības gadiem, kad atklāju Dievu, man ir avots, no kura nepārstāju smelt gan gudrību, gan pamatu savām attiecībām ar Dievu.

Iekšējās lūgšanas skolā dalos ar cilvēkiem savā pieredzē, kādā veidā caur Svētajiem Rakstiem iespējams nonākt dziļās attiecībās ar Dievu, būt ar Viņu sarunā, dialogā, atrast sevi un atbildes uz sev svarīgiem jautājumiem. Mana svarīgākā kalpošana šobrīd ir tieši Iekšējās lūgšanas skola, ko vadu Rīgā, Kristus karaļa draudzē un kopā ar priesteri Daumantu Abricki –

rekolekcijās Aglonā.

Kas palicis sirds atmiņās no kalpošanas laika Gulbenē?

Gulbene man ir īpaša vieta, uz kuru atbraucu pēc Pirmo solījumu došanas Polijā, kad biju vēl jauna māsa. Tā bija pirmā draudzes kopiena, kas mani pieņēma, tur piedzīvoju ļoti daudz mīlestības un to, ko nozīmē draudze kā ģimene. Mūsu klosteris bija cieši pie baznīcas, šī pieredze ir neatkārtojama. Joprojām domās bieži atgriežos pie šī laika, atceros sirsnīgos cilvēkus, jo uzskatu, ka nekur nav tādu cilvēku kā Gulbenē. Arī tad, kad, ceļojot pa Latviju, satieku tik daudzus, ļoti bieži visdraudzīgākie, vissiltākie cilvēki izrādās tie, kas nāk kaut kur no Gulbenes puses. Ar jums varbūt ne tik ātri var sadraudzēties, bet tad, kad tas notiek, šīs attiecības ir ļoti siltas un paliekošas.

Savās lūgšanās bieži atceros bērnus, kurus gatavoju Pirmajai

Komūnijai, kā arī tos, kuriem mācīju skolā kristīgo mācību. Ar īpašu sirsnību atceros jauniešu pulciņu, kur bijām tik daudzi un kopā daudz paveicām. Kalpošana Litenes pansionātā, svētceļojumi, bērnu nometnes. Bieži atceros vidēja vecuma cilvēkus un seniorus, kuri man daudz iemācīja. Lūgšanas grupā pieaugušajiem mācījos vienkāršu kontaktu ar Dievu, sirsnību.

Gulbene ir kā mans šūpulis, kur kā jaunā klostermāsa tiku izaudzināta, kur saņēmu skaistu mīlestības pieredzi. Esmu jums, gulbenieši, ļoti, ļoti pateicīga! Jūs esat skaisti cilvēki, ar ļoti skaistām dvēselēm!

Iveta Dzērve

Māsa Sofija (no kreisās) un māsa Tabita.

MAZĀS TERĒZES MAZĀIS CEĻŠ

(Sākums izdevuma „Kāpt Kalnā” oktobra numurā)

Bībelē līdzības runā pravieši. Tas ir universālākais žanrs, kuru visvairāk lieto arī Jēzus. Ir daudzi svētie, kas nevēlējās vai neprata runāt teoloģijas valodā. Pazīstamākie no viņiem ir Asizes Francisks, Arsas prāvests, arī Terēze no Bērna Jēzus. Tas nenozīmē, ka šie svētie nesaprata Evaņģēlija un Baznīcas mācību, viņi izteica to ikdienas valodā un līdzības, runāja no reālās un kontemplatīvās pieredzes, pie tam sasaistot vienu ar otru.

Ja esat pamanījuši, arī Bībele ir uzrakstīta lielākoties šādā veidā. Tajā, protams, ir vēsturiskais un filozofiskais slānis, bet Jēzus pats dod priekšroku līdzībām un dzīves piemēriem. Jāpiemin, ka Jēzus līdzības nekad nav tikai prātā izdomātas, tās visas ir dzīvē noskatītas, balstītas reālā, cilvēciskā pieredzē.

Svētais pāvests Jānis Pāvils II Jauniešu dienās Parīzē 1997. gadā paziņoja, ka Terēze no Bērna Jēzus būs Baznīcas doktore. Svētais atkārtoja Terēzes vārdus: „Mans aicinājums ir mīlestība.” Jānis Pāvils II nesludināja tikai teoloģiju, viņš iemiesoja to, ko runāja, arī bija kļuvis tas, kura aicinājums ir mīlestība. Jānis Pāvils II nosauca Terēzi par doktori mīlestības zinātnē. Domāju, ka tie ir atslēgas vārdi, jo atklāj Terēzes būtību. Turklāt tie ir viņas pašas lietotie vārdi, ko pāvests citē. Kad svētais Jānis Pāvils II ieradās Lizjē, vispirms viņš infirmērijā nometās ceļos pie Terēzes gultas, kur svētā piepildīja savas ciešanas un iegāja Debesīs. Tur viņš lūdās un tikai tad devās uz baziliku. Svētās Margaritas Alakok atklāsmēs Terē-

zi uzrunāja vārdi: „Es gribu tevi mācīt lasīt dzīves grāmatā, kas satur zinātņi par mīlestību.” Terēze saka: „Es ilgojos tikai pēc šīs zinātnes. Par to atdodot visas savas bagātības. Mīlestība ir vienīgais dārgums, pēc kura es kāroju.” Un viņa piebilst: „Esmu pārāk maza, lai prastu sarindot skaistus vārdus un ar to radītu iespaidu, ka esmu ļoti pazemīga. Man labāk patīk atzīt, ka Visvarenais ir darījis mani lielas lietas, un vislielākā ir tā, ka Viņš ir parādījis manu niecīgumu, manu nevarību uz visu labo.”

Dieva noslēpumu pazīšana – tā to dēvē Terēze. Viņa ar sajūsmu to pauž savai mātai.

Teologiem, tāpat arī garīdzniekiem, ja viņi kaut ko nesaprot, patīk piesaukt noslēpuma vārdu. Kāds bērns pēc svētdienas skolas apmeklējuma priesterim vēstīja: – Dievs ir noslēpums, Svētā Trīsvienība ir noslēpums, Komūnija ir noslēpums, Mise ir noslēpums, arī viss pārējais ir noslēpums. Un priesteris? Viņš ir vislielākais noslēpums, jo nekad uz svētdienas skolu pie mums nav ieradies. Dievs ļāvis noslēpumus pazīt mazajiem. Caur personīgo pieredzi, caur žēlastību, kas darbojas viņu dvēselēs. Terēze Dieva noslēpumus pazina – no savas pieredzes un runāja no pieredzes. Viņa mūs māca būt uzmanīgiem, ieraudzīt Dieva dāvanas un žēlastības ikkatrā dzīvē. Nevis labumus, ko Viņš dod, bet, pirmkārt, Viņa mīlošo klātbūtni.

Priesteris Māris Ozoliņš

Referāts nolasīts Garīgajā seminārā
3.10.2022.

AKTUALITĀTES „CARITAS” JEB ŽĒLSIRDĪBAS DARBĀ

5. novembrī Cesvaines pagastā, Grašu bērnu ciematā notika „Caritas Latvija” rīkotā „Caritas” grupu tikšanās. Uz to ieradās vairākas grupiņas no Rīgas, Siguldas un apkārtnējam draudzēm, tai skaitā trīs pārstāvji no Madonas draudzes. Tikšanās pagodināja Rīgas arhidiaecēzes palīgbiskaps Andris Kravalis, Siguldas katoļu draudzes prāvests Rihards Rasnacis, darba gaitā pievienojās Cesvaines katoļu draudzes prāvests tēvs Jānis Vilaks un Gulbenes draudzes prāvests Gaitis Dubults.

Notika ekskursija pa Grašu bērnu ciematu, kuras laikā iepazināmies ar bērnu sadzīves apstākļiem, audzinātājiem un nedaudz ar bērniem. Biskaps Andris Kravalis iesvētīja jaunatvērto bērnu brīvā laika pavadīšanas ēku, kurā paredzētas vietas gan mūzikai, gan sportam, gan dažādām spēlēm un citām aktivitātēm.

„Caritas Latvija” vadītāja Inese Švele klātesošos iepazīstināja ar „Caritas” identitāti – mērķiem, struktūru, līdzekļiem u.c. Ar savu pieredzi dalījās brīvprātīgo darba organizatore no Spānijas – Marija Diaza, kura brīvi runā latviski. Pēc tam sekoja iecības par labās prakses piemēriem „Caritas” grupās. Tikšanās noslēgumā piedalījāmies Svētajā Misē.

Priesteris Rihards uzsvēra, ka, lai draudze pilnvērtīgi darbotos, jābūt sešiem faktoriem: adorācijai (lūgšanas, Svētās Mises, Rožukroņa lūgšanas u.tml.); brālībai (saudraudzība, rūpes par draudzes locekļiem); Caritas (žēlsirdības) darbiem; baznīcai (rūpes par baznīcas uzturēšanu); evaņģelizā-

cijai; formācijai (veids, kā viss darbojas). Ja draudzē no minētā kas pietrūkst, tas ir tāpat, kā izslēgt no ēdienkartes kādu no svarīgiem tās elementiem.

Draudžu pārstāvji stāstīja, kādus žēlsirdības darbus ir iedibinājuši savās draudzēs.

Mirklis no tikšanās Grašu bērnu ciematā.

Tie ir tik dažādi: bērnu namu, pansionātu un slimnicu regulāra apmeklēšana, palīdzības sniegšana tiem, kas nonākuši materiālās grūtībās. Piemēram, vienā no Rīgas draudzēm izveidota pārtikas kaste, kur cilvēki ievieto pārtikas produktus, ja pašiem kas palicis pāri vai labu mērķu vadīti, savukārt tie, kam nepieciešams, no kastes labprāt ko paņem sev. Pieredzē dalījās arī māmiņa no Siguldas, kuras ģimene audzina, mil un lolo četrus pieņemtos bērnus. Šobrīd, kad ieejam Adventa laikā, lūgums visiem padomāt, kādus vēl žēlsirdības darbus mēs varētu iedibināt draudzē.

Interesanti bija ieraudzīt, ka nākamajā nedēļā pēc „Caritas” tikšanās saņēmām ukraiņu ģimenes (tēvs, māte un divi dēli) lūgumu palīdzēt, jo ģimene vairāk nekā divus mēnešus dzīvo Madonas novadā un pieaugušie ir bez darba. Operatīvi rīkojāmies, un laikraksta „Stars” kolektīvs saziedoja pārtikas paku, ko nogādājām ģimenei. Prieks, ka mamma jau atradusi darbu Madonā.

Aicinu padomāt, kā iepriecināt arī citus kara šausmu nomocītos cilvēkus tik tuvajos Kristus dzimšanas svētkos! Jēzus taču sacīja: „Ko Tu esi darījis vismazākajam no mums, to tu esi darījis man.”

Janīna Bleidele

BŪT KOPĀ AR DIEVU

Darboties uzsākusi Cesvaines draudzes Svētdienas skoliņa. Astoņi bērni gatavosies pieņemt pirmo Svēto Komūniju. Bērni pēc nodarbībām ir smaidīgi un mirdzošām acīm – Dieva pieskāriena piepildīti.

Klāt Adventa laiks. Būs jaunas apņemšanās, darbošanās un pārdomas. Bērniem šajos laikos svarīgākais iemācīt pavadīt laiku lūgšanā. Laiks, kurš aizrauj ar jaunu informāciju, piedāvājumu un pienākumu izpildi, nozog LŪGŠANAS MIRKLĪS tik veikli, ka pat nepamanām – esam tikai pasaules rūpēs. Pieaugušie arī norūpējušies par to pašu – kā atlicināt laiku DIVATNEI AR DIEVU?

Ieteikums – izveidot plānu. Tā kā mēs saliekam plānu noteiktām pasaules darbībām, tā arī būtu nepieciešams nedēļai izveidot plānu, kurš sauktos – BŪT KOPĀ AR DIEVU. Mēs taču zinām datumu un laiku mākslas skolas nodarbībai, vizītei pie zobārsta, drauga dzimšanas dienai, auto remontam, teātra izrādei, ceļojumam utt. Ļoti apzinīgi cenšamies pildīt, nepievilt, paspēt, pildīt solījumus, būt čakli un punktuāli. Tātad cilvēks grūtāk vai vienkāršāk to visu var izpildīt.

Kad Dievs uzrunāja mani kalpošanā un dāvināja TICĪBU, es sapratu, ka manu laiku ar Dievu jo veikli nočepj ikdienas pienākumi, materiālās rūpes un sabiedriskās aktivitātes. Un es izveidoju plānu nedēļai – BŪT KOPĀ AR DIEVU. Par to arī liecinu bērniem un pieaugušajiem, ka tas darbojas un veido manu ticības dzīvi pat pēc 12 gadiem.

Vispirms, protams, lūgšana. No rīta un vakarā (pamatlūgšanas), tad dienas gaitā, kur laiks Rožukronim, Žēlsirdības kronītim, lītānijām un aizlūgumiem. Ar bērniem ru-

nājam, cik tad laika prasa no sirds noskaidrot Tēvreizi un pateikties? Paši izbrīnīti – maz laika, bet kādēļ tad tāds slinkums un steiga? Lai tiktu nozagtas attiecības ar Dievu!

Nedēļas plānā liekam Svētās Mises apmeklējumu svētdienā. Ja netieku svētdienā, braucu darba dienā. Vissvētākais Sakraments ir tas, kas spēcina, pārveido, maina, stiprina, mierina un dara Tavā dzīvē pārmaiņas, ko pasaule nevar. Ne speciālisti, ne pasaules gudrie nevar, bet Jēzus var! Pa nedēļu varam arī uzņemties kalpošanas darbu baznīcai vai cilvēkiem. Reizi nedēļā varam kapelā adorēt pie Jēzus. Ja mīlestībā uz Dievu paveiksim tik daudz, varam būt droši par draudzības

stiprumu un mīļumu KOPĀ AR DIEVU. Vēl būtu jāparedz regulāra grēksūdze. Katra dvēsele pati to jūt un zina. Un vēl plānā BŪT KOPĀ AR DIEVU jāieliek cerība, ka Dievs dos nepieciešamās žēlastības to realizēt un rādīs ceļus, pa kuriem jāiet TICĪBAS TAKĀS.

Tā kopā ar bērniem un ģimenēm esam ar priecīgām sirdīm gatavi veltīt laiku, lai vairāk iepazītu Dievu, darbotos Viņa Godam un iemīlētu Dievu no visas sirds.

Miļš paldies mūsu priesterim tēvam Jānim (attēlā), kurš rūpējas gan ar lūgšanu, gan mīļiem pārsteigumiem par jaunajām avīm! Novēlam, lai visiem izdodas BŪT KOPĀ AR DIEVU domās, vārdos un darbos! Āmen.

„Paldies Dievam, kas mūs visur vada Kristus uzvaras gājienā un caur mums izplata Viņa atziņas labo smaržu visās malās. Jo mēs esam Kristus saldā smarža Dievam tiem, kas top izglābti, un tiem, kas pazūd.” (2 Kor 2,14,15)

Inese Zīle

IEKŠĒJĀS LŪGŠANAS SKOLA PIE MĀSAS SOFIJAS

Šoruden dzirdētās lekcijas par iekšējo lūgšanu bija ļoti interesantas, pārsteidzošas un iedvesmojošas. Tās pamudināja ielūkoties sevī dziļāk, jautājot, kā notiek mana lūgšana, mana savienošāšanās ar Jēzu?

Kas tad ir iekšējā lūgšana? Iekšējai lūgšanai vajadzīgs laiks, telpa un klusums.

Uz ceturto lekciju pie māsas Sofijas no Gulbenes draudzes ieradāmies 11 cilvēku sastāvā. Šī lekcija bija par jūtām. Jūtas ir normāla reakcija uz notiekošo. Jāprot tās ieraudzīt, nosaukt, pieņemt. Emocijas nepazūd, tās var vienīgi izdzīvot. Lasījām Jāņa evaņģēlija 11. nodaļu no 1. līdz 44. pantam, kur atklājas Jēzus jūtas un ticība, personīgās attiecības, Viņa Mīlestības teoloģija. Māsa palīdzēja izprast to, kā dažādās situācijās jutās Jēzus. Viņa pieskārs jautājumam arī par dusmām. Tās, izrādās, nav nekas sliktas,

dusmoties ir dabiski, dusmas ir jāpārdzīvo un jāizdzīvo. Lai kādā situācijā mēs būtu: vai dusmojamies – Jēzus dusmojas mūsos, raudam – Jēzus raud ar mums, priecājamies – Jēzus priecājas kopā ar mums. Iekšējā lūgšana, kas ir sadarbība ar Dievu, to ļauj apzināties, un ticība ir spēks, kas palīdz savienoties ar Jēzu. Svētais Gars savukārt apgaismo mūs katru no iekšienes. Jēzus nekad nelaužas cilvēkā ar varu. Viņš nākar mīlestību. Jēzus ienāk, nostājās vidū, lai Viņu redzētu, un saka: „Miers jums!”

Caur Jēzus brūcēm saņemam neapveramu Mīlestības pieskārienu, pateicoties tam, varam saņemt arī dziedināšanu. Dievs, palidzi mums, cilvēkiem, būt pazemīgiem un mīlestības piepildītiem, lai mēs noliekto pie otra, tad arī pasaule kļūs daudz labāka!

Veneranda Šulja

SARUNA PAR PASAULES JAUNIEŠU DIENĀM

Ar siltām sarunām pie tējas tases aizvadīta Madonas jauniešu tikšanās ar Rīgas arhidiacēzes jauniešu darba koordinatori Andu Aleksandrovu. Pārrunājām jauniešu aktivitātes šobrīd, dalījāmies pieredzē un ideju apmaiņā par nākotni. Lielu daļu laika veltījām informācijai par gaidāmajām Pasaules Jauniešu dienām.

Tās notiks Lisabonā (Portugāle) 2023. gada vasarā. Pāvests Francisks par pasākuma moto ir izvēlējies

vārdus no Lūkas evaņģēlija: „Marija cēlās un steigšus aizgāja.” (Lk 1, 39)

Pēc tikšanās Madonā Anda atzina, ka mūsu pilsēta ir viena no pirmajām viņas vizītes vietām un šeit vēlētos atgriezties vēl, iespējams, jau drīzumā uz kādu Svēto Misi. Madonā esot brīnišķīgi jaunieši un, vērtējot Latviju kopumā, ar jauniešiem viena no bagātākajām draudzēm.

Ramona Zariņa

LIECĪBA PAR BĒRNĪBU UN ŠODIENU

Laiks ir Dieva dāvana, un prieks, ka katēhēte Palmira Gailīte Gulbenes draudzes bērņus rosina kopīgam Rožukronim, Svētajai Mīsei un slavēšanai. Sirsnīgs paldies par viņas kalpojumu, lai Dievs bagātīgi svētī un atalgo!

Tā bija brīnišķīga iespēja bērņiem satīkties ar Trīsvienīgo Dievu personiski un kopā ar vienaudžiem stiprināt savu ticību. Sanija slavēja Dievu ar ukuleli un Vanesa ar vijoli. Agrita, Sabīne, Beatrise un Aleksandras meitiņas kopā ar visiem bērņiem, kas bija ieradusies, piedalījās kopīgajā notikumā. Prieks bija

Gulbenes draudzes bērņi slavēšanas mirkli Gulbenes draudzes baznīcā.

vērot tik daudz bērņu klātienē. Aizdomājos par sevi, jo bērņu smalkās balstiņas aiznesa arī mani bērņībā. Toreiz iespēju apmeklēt baznīcu nebija daudz, taču tās dažas reizes, kad iznāca būt, atstāja dziļu iespaidu un slāpes meklēt Dievu. Šobrīd bērņiem ir laime būt draudzē, baznīcā un iesaistīties. Manā bērņībā Dieva iepazīšana bija vairāk individuāla. Atcerējos arī par 13. oktobra Fatimas notikumu – saules brīnumu, tāpēc bērņu klātbūtne raisīja domas par dvēseles ilgu un vajadzību uzticēšanu Tēvam. Meklēt Dievu, uzturēties Jēzus klātbūtnē, būt dialogā ar visām cilvēciskajām vājbām, manā gadījumā – sāpēm.

Dažas dienas pēc Marijas skolas sesijas man spēcīgi nodūra muguru un tikai ar grūtībām sēdēju un staigāju. Lietoju pretsāpju zāles, uzsāku injekciju kursu,

gandrīz mēnesi izdzīvoju bezmiegu, jutot bezspēcīga. Saprātu, ka neko nevaru mainīt, šīs sāpes jāpieņem un jāpurē, jāpārdzīvo. Pie katras griezīgās kustības nopūtos un atdevu savas ciešanas Jēzum ar cerību, ka tās ir vērtīgas.

Apziņa, ka sāpes iespējams savienot ar Jēzu, man bija neatsverama. Tādā veidā varēju sastapt Jēzu sevi, kurš cieš mani, un tas deva jēgu manai eksistencei sāpju realitātē. Šī nojausma lika saņemties un vēl vairāk meklēt Debesu valstību. Reizēm sāpes izraisīja asaras, nojautu, ka tās skar citu dimen-

siju, ko neredzu, bet tā ir nepieciešama, lai pārveidotu manu dvēseles audeklu. Pieņēmu sāpes kā dāvanu, lai meklētu piedošanu sev, citiem pie Dieva. Centos izdzīvot visu tā, it kā Jēzus saskartos ar manu sāpju realitāti tobrīd un realitāti pie krusta, ciešot kopā. Tas vedināja lūgt piedošanu. Piedot. Bez piedošanas nav dziedināšanas. Saņēmu arī tādu kā Svētā Gara uguni pieteikties uz Polijas kopienas „Galilleja” rekolekcijām. Kaut sākumā, skatoties uz milzu kaudzi ar pretsāpju tabletēm, likās, tas nav iespējams, Dievam bija citi plāni. Nepiedzīvoju momentālu dziedināšanu, bet pamazām palika mazliet vieglāk. Sāpes iemācīja novērtēt iespēju staigāt, sēdēt, lūgties uz ceļiem. Tikai šo ilgstošo sāpju iespaidā piedzīvoju lielu savīļņojumu par cilvēkiem doto dāvanu kustēties. Ciešanas veidoja jaunu skatījumu,

mainīja sirdi, tāpēc gribu apgalvot, ka sāpes ir Dieva dāvana, tās nav ieļļanojums. Sāpes sniedz iespēju cieņpilni izturēties pret savu ķermeni un lūgt piedošanu par tām reizēm, kad esi sevi pārslogojis. Tiem brīžiem, kad esi nevērīgi izturējies un neievērojis sava ķermeņa robežas, tādējādi sāpinot Jēzu sevi, jo ķermenis taču ir Svētā Gara templis. Piedzīvotās sāpes veica

šķīstīšanu, bet apmeklētās rekolekcijas ļāva apzināties grēkus, kurus iepriekš neapzinājos. Devos pie grēksūdzes, lai saņemtu dziedināšanu caur Svēto Garu un Svēto Mīsi. Ticu, ka, ļaujoties Svētā Gara terapijai, piedzīvošu dziedināšanu gan miesā, gan garā. Slava un pateicība Trīsvienīgajam Dievam!

Inese Stoklosa

PIEPILDA SIRDIS JAUNIEŠU ALFAS NEDĒĻAS NOGALĒ

„Šis ir labākais veids kā pavadīt brīvdienas,” teica kāds jaunietis un tik ļoti pasildīja mūsu sirdis.

Novembra izskaņā, iestājoties ziemai, devāmies uz Kalna skolu, kur divu dienu garumā iepazīsim Svēto Garu un aicinājam Viņu piepildīt mūsu sirdis. Līdztekus lekcijām darbojās slepenie sargeņģeļi, notika sportiskas aktivitātes, sarunas, jautājumu pēcpusdienu ar priesteri, spēles un dejas, taču nogales kulminācija bija slavēšanas vakars. Jaunieši pārdomāja, kas ir tas, kas nospiež viņu sirdi, un sameklēja akmeni, kas simboliski ataino šo sāpi. Slavēšanas laikā pēc aizlūgumiem akmens tika nolikts krusta priekšā, un nākamajā dienā, izbrienot aizsnigušās pļavas, klusumā devāmies uz Aivieksti, kur savus akmeņus līdz ar pārdzīvojumiem nogremdējām upē un savu dzīvi uzticējām Jēzum.

Ričards stāsta, ka šīs nedēļas nogalē ieguvī daudzus draugus un caur viņiem arī labāku ieskatu reliģijā, jo kopā viss esot

uztverams vieglāk: „Bija ļoti interesanti uzziņāt par ticību, arī par priesteriem. Patika grupīņas ar dalīšanos un visas izklaides. Labprāt brauktu atkal!”

Tina atzīst, ka pēc brīvdienām jūtas ļoti piepildīta: „Patika lekcijas un aizkustinošā slavēšana. Pirmo reizi piedalījās aizlūgšanā, un tas izraisīja daudz patīkamu emociju!”

Mirklis no jaunīšu Alfa kursa aktivitātēm Kalna skolā.

Savukārt Elza atzīst, ka sākumā pat šaubījās, vai braukt, bet tagad ir pateicīga un priecīga, ka ieradās: „Man vismīļākā daļa bija aizlūgšanas, raudāju vairākas reizes. Ballīte arī bija laba,

ēdiens bija lielisks, saldējums visgaršīgākais!”

Un tiesa, mūs lutināja, par ko paldies Kalna skolas komandai. Par garīgo barību sakām paldies lektoriem – priesterim Mārim, priesterim Rihardam, Dacei Sinātei un Sanitai Solovjevai.

„Meklē savu prieku savā Kungā, tad Viņš tev dos, pēc kā tava sirds ilgojas!” (Ps 37,4)

Ramona Zariņa

MADONAS KATOĻU DRAUDZES TITULSVĒTKI

Madonas Kristus Karaļa draudzes titulsvētku otrā diena tika svinēta ar kopīgu slavēšanu pirms Svētās Mises. Slavēšanu vadīja priesteris Pāvils Kamola, viņš arī celebrēja svētku Misi. Neskatoties uz dažādām nebūšanām, kuras tiecās sabojāt šo dienu – priesteris Ingars pēkšņi bija saslimis un nevarēja ierasties, priesterim Mārim bija jānododas projām, uz Euharistiju neieradās neviens ministrants, daži mūzikas instrumenti neskanēja – Svētais

Gars tomēr bija klātesošs un vēlējās ielīksmot mūsu sirdis. Draudzes kopīgā slavēšana vienmēr ir visskaistākā dziesma, un tā tas bija arī šoreiz.

Draudzes saimniece Veneranda parūpējās par mūziķu un atbraukušo viesu pamieļošanu. Viesos bija ieradušies arī kaimiņi – Gulbenes draudzes locekļi. Siržu siltums sasildīja telpu, bija prieks svinēt mūsu Kunga Kristus Karaļa svētkus visiem kopā!

Vita Bartuševiča

DEJAS MEDITĀCIJA ATKAL IEDVESMO

Novembra sākumā pēc ilgāka pārtraukuma atkal bija iespēja satikties Dejas meditācijas seminārā Kalna skolā. Priecājāmies par satikšanos un baudījām šīs vietas īpašo gaisotni un viesmīlīgos cilvēkus. Turklāt dienas pavadījām, turpinot svinēt mūsu grupas dalībnieces Sandras apaļo jubileju, samīļojot ar vārdiem, apskāvieniem un kopā izdejojot dažas viņas izvēlētās dejas.

Mūsu mazo grupu papildināja māsas Diānas līdzbraucējas no Rīgas trīsgadīgās grupas, turklāt piedalījās divi jauni puīši no Kalna skolas. Tā kuplākā skaitā piedzīvojām dejas skaistumu un arī daudz prieka un smieklu.

Pēc rīta meditācijas, ko izdejojām klusumā un lūgšanā, turpinājām ar deju atkārtotšanu, kas bija apgūtas vasaras sesijā. Tās iezīmējās ar pārdomām par Dieva radītajiem spidekļiem – sauli, mēnesi un zvaigznēm. Turpinājām apmācības ar jaunām dejām, kuru tēma bija „Ceļš”. Sadzirdējām un stiprinājām cita citu, daloties pārdomās par savu kā ceļnieka statusu – gan ceļa grūtībām, gan skaistumu. Aizdomājāmies par cilvēkiem, kurus mums šajā ceļā dod Dievs.

Svētdiena sākās ar Svēto Misi netālaļājā Barkavas baznīcā. Šajā saņemtajā žēlastībā turpinājām pārdomāt Evaņģēlija vārdus caur deju un tajā ietvertajiem simboliem. Veltījām

laiku atskatam par tikšanos Rīgā ar *Fridelu Eiblu-Kloke* un *Saskiu Kloke* (dejas meditācijas veidotājas Vācijā un Nīderlandē). Priecājos, ka arī man bija iespēja piedzīvot šo kopīgo dejas meditāciju. Tas bija ļoti īpašs un iedvesmojošs vakars. Noslēgumā māsa Diāna Kalna skolas

viesim – jaunajam kurdu puisim, kurš bija ļoti iedvesmots un centīgs mūsu deju grupas dalībnieks, deva iespēju iemācīt mums kādu no savām tradicionālajām dejām.

Tikšanās gaitā Dievs uzrunāja ne tikai priecāties un baudīt šo miera un klusuma oāzi, bet arī pateikties un palikt lūgšanā par šo skolu, kopienu, tās īpašajiem cilvēkiem. Lai Dievs bagātīgi izlej savu žēlastību un atjauno Svētajā Garā!

Mārīte Kampāne

FILMA „ES VARU TIKAI IEDOMĀTIES”

Šī filma, ko iesaku noskatīties, ir kā cerība mums katram, kas ciešam sāpes un piedzīvojam grūtības. Tā ir kā pierādījums, ka Dievs spēj izmainīt pat visnocietinātākās sirdis.

Filma „Es varu tikai iedomāties” ir 2018. gada amerikāņu kristiešu biogrāfiska drāma, kuras pamatā ir stāsts par grupas „*MercyMe*” solista Bārta Millarda dzīvi. Viena no grupas populārākajām dziesmām „*I can only imagine*” („Es varu tikai iedomāties”) veido filmas galveno muzikālo vēstījumu. Dziesmas autors Bārts to uzraksta pēc sava tēva nāves. „Mans tēvs bija briesmonis. Es redzēju, kā Dievs viņu pārveido no cilvēka, kuru es ienīdu, par cilvēku, kuram es gribētu līdzināties,” atklāj Bārts.

Filmas sākumā parādīta Bārta bērnība un pusaudža gadi, piedzīvotā emocionālā un fiziskā vardarbība no tēva puses. Māte ģimeņi pamet, un viņš uzaug kopā ar tēvu, kuru ienīst. Skolas gadus jaunietis sevī atklāj dzie-

dātāja talantu. Pēc dalības skolas mūziklā Bārts saņem uzaicinājumu dziedāt vietējās draudzes dievkalpojumā. Tēvam šādas dēla muzikālās izpausmes šķiet nepieņemamas, un pēc kārtējām nesaskaņām Bārts atstāj mājas un pievienojas jauniešu grupai, kurai nepieciešams solists. Meklējot savu vietu mūzikas pasaulē un cinoties par publikas uzmanību, grupas menedžeris iesaka Bārtam pārstāt bēgt no savām sāpēm, bet stāties tām pretī. Tikai izdzīvojot ciešanas, viņam būs ko vēstīt citiem. Puisis atgriežas pie tēva un atklāj, ka tēvs ir mainījies un vēlas veidot sadraudzību ar dēlu. Bārtu tas biedē, viņš nav gatavs piedot tēvam. Tad viņš atceras kāda sludinātāja vārdus: „Dievs zina visas tavas sāpes, Viņš zina visas tavas ciešanas, taču, ja Dievs tev ir piedēvis, Viņš dos tev spēku piedot arī citiem.” Un Bārts piedod un pavada brīnišķīgas dienas kopā ar savu tēvu.

Ginta Ābeltiņa

PRIESTERA INGARA STEPKĀNA LEKCIJA TIEŠSAISTĒ

Reizi mēnesī Gulbenes draudzes lūgšanu grupas „*Adoremus Deum*” attālinātās tikšanās laikā iespējams noklausīties priesteri Ingara Stepkāna sagatavoto lekciju. 30. novembrī dekāns runāja par inkvizīciju un krusta kariem, bet nākamā lekcija jau par citu tematu plānota 28. de-

cembrī no pulksten 18.30 līdz 20.30. Aicināti visi interesenti! Pievienoties sapulcei var caur *Google Meet*: <https://meet.google.com/tpu-ktda-gmk> vai atverot lietotni *Meet* un ievadot kodu: *tpu-ktda-gmk*.

Redakcija

KRISTUS KARAĻA SVĒTKOS JUTOS APDĀVINĀTA

Jutos apdāvināta, ka varēju savu brīvo nedēļas nogali pavadīt Madonas draudzē, Kristus Karaļa svētku noskaņās. Pēc ilgāka laika prombūtnes, neesot vairs savā Madonas draudzē, no sirds baudīju, novērtēju kopīgās slavēšanas, Svētās Mises, sadraudzības, maltītes, draudzes locekļu smaidus. Baudīju arī Madonas baltumu, iznākot sest-

dienas vakarā pēc liturģijas, mūs visus ārā sagaidīja balts, mirdzošs sniedzīns – kā turpinājums slavēšanai, kā prieks un pateicība par visu skaisto.

Vislielāko pateicību un lūgšanas sūtu Venerandai, Valentīnai un Arturam par viņu pazemīgo un sirsnīgo kalpošanu.

Diāna Dzene

MANAS ADVENTA LAIKA APŅĒMŠANĀS

Straujiem soļiem ir pienācis Adventa laiks. Cerība, prieks un brīnuma gaidīšana gada tumšāko laiku pārvērš baltākajā. Fokusam pārejot uz mieru, pateicību, labiem darbiem, došanu, laiku ar sevi, Dievu un līdzilvēkiem, dvēsele piepildās ar neaprstāmu prieku. Bet es ticu, ka Adventa gaisotne ir tik svētcerīga nevis mūsu pūļu dēļ, bet tāpēc, ka Jēzus dzimšanas diena ikvienā atstāj kādu neredzamu nospiedumu, Dievs mums visiem sevi ir pasniedzis kā lielāko dāvanu.

Bieži vien tieši Advents ir notikumiem un pienākumiem pārpildīts, tāpēc gavēnis ir kā īsts izaicinājums un laiks mieram. Es parasti šajā laikā cenšos gan no kaut kā atteikties, gan ieviest ko jaunu. Gavēnis katram ir citādāks, jo mēs zinām, kādos individuālos veidos sagatavot savu miesu un atvērt sirdi. Cik vien atceros, parasti atsakos no saldumiem vai kāda saldumu veida, to darišu arī šoreiz.

Vēl šogad elektroniskajā Bībelē Adventā noteikti plānoju izlasīt vairākus Bībeles plānus, kur var izvēlēties sev aktuālākās tēmas, piemēram, „prieks”, „lūgšana”,

„miers” un daudzas citas. Man patik šī ideja, jo, lasot kādu plānu, ir iespēja koncentrēties uz to, ko savā dzīvē vēlos vairāk, tie ir brīži pārdomām. Vēl kādā no nedēļām gribu katru dienu lūgties Žēlsirdības kronīti, bet citā – Rožukroni, lai aizvien vairāk tuvotos Jēzum un Dievmātei. Bībelē šajā laikā vairāk lasīšu tieši pravieša Jesajas grāmatu, jo interneta resursos uzzināju, ka Adventā tā ir nozīmīga. Domājot par veselīgāku dzīvesveidu, plānoju iet regulārās pastaigās, dzert noteiktu daudzumu ūdens vai no rītiem veikt vieglus vingrinājumus. Gavēni ieviestais var kļūt pat par ikdienas ieradumu, piemēram, vienu gadu Adventa laikā izlēmu tējai nepievienot cukuru, un šis ieradums ir saglabājies vēl joprojām.

Gavēnis Adventā palīdz novērtēt, atrast patieso prieku, tuvoties Jēzum. Tas ir kas līdzīgs taciņas veidošanai biežajā sniegā, kur sasnigušās ikdienas lietas pastumjam malā, lai tālāk dotos ar lielāku vieglumu.

Lai patiesi skaists, mīļš un priekpilns Advents!

Linda Kaščuka

ADVENTS – IEKŠĒJĀ KLUSUMA LAIKS /Uzdevums ikvienam/

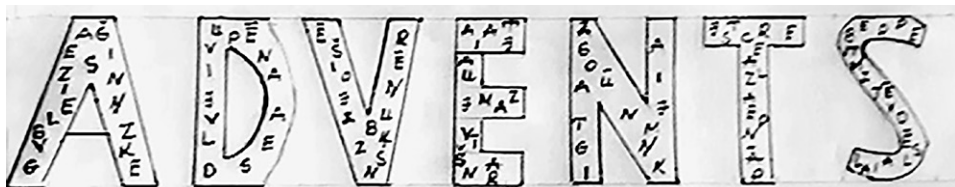
Sācies Advents – gaidīšanas, pārdomu, izvērtēšanas laiks. Atvēli laiku lasīt Bībeli, pārdomāt, izlasīto attiecināt uz sevi!

Lai atrisinātu uzdevumu, izlasi Lūkas evaņģēliju 2, 4-22. Kuri vārdi tev šķiet sva-

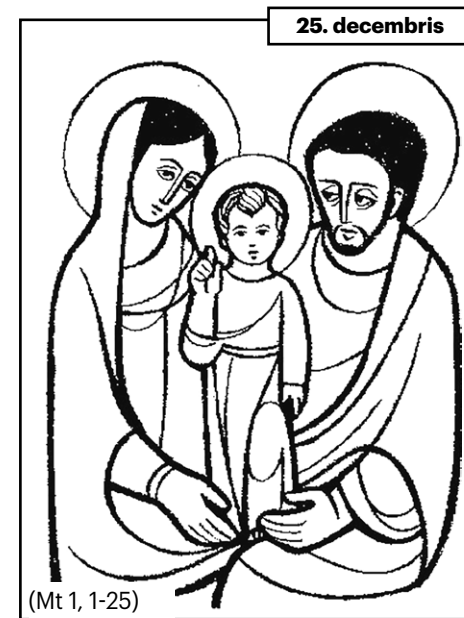
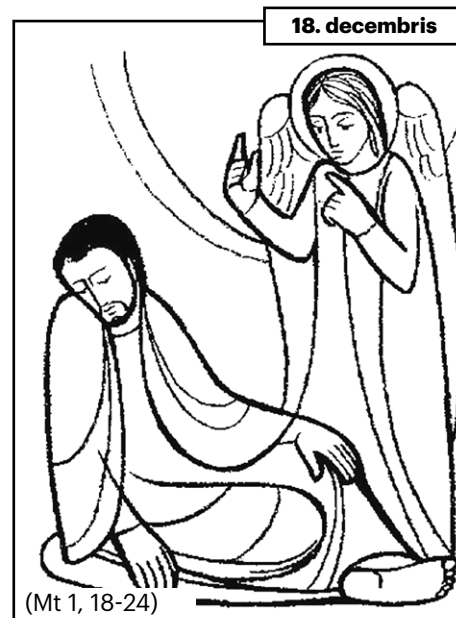
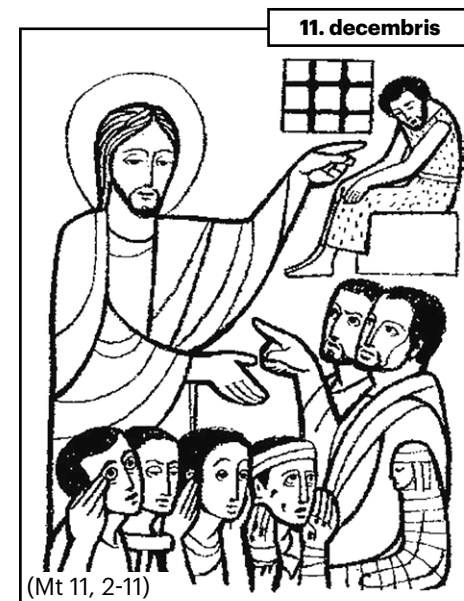
rīgi? (Bībelē gan visi vārdi ir svarīgi!) Katrā burtā centies saskatīt divus manis izvēlētos vārdus (S burtā ir 3 vārdi).

Svētīgu Adventa laiku!

Palmira Gailite

Svētdienas Evaņģēlijs

LŪGŠANA JAUNDZIMUŠAJAM BĒRNAM JĒZUM

Ak, Bērns Jēzu, es Tevi mīlu! Es raugos uz Tevi un redzu Tevi tik mazu, nevainīgu, ievainojamu... Tomēr Tu esi mans Kungs un mans Dievs!

Kopā ar Mariju, Jāzepu un Betlēmies ganiem arī es nāku Tevi pielūgt. Dari manu sirdi par Savu silti, nāc un iemājo mani!

Mazais Jēzu, Hērods gribēja Tevi nonāvēt, kaut gan Tu nāci, lai mūs glābtu. Pasargā mani no ikviena grēka un no visa, kas Tevi manā dzīvē varētu apbēdināt. Piepildi manu dvēseli ar mīlestību un dievišķo mieru, pēc kura tā ilgojos. Ak, kā es vēlētos Tevi paņemt

Ingunas Jankovskas zīm.

savās rokās kā Marija, Tava Māte, un apbērt Tevi maigiem skūpstiem! Tev bija auksti Betlēmes ziemā; es gribu Tevi sasildīt ar savas dvēseles dziesmām. Lai ikviens mans apslēptais mīlestības akts Tev būtu kā mazs salmiņš un silta dvaša. Pasargā mūs no sātana, neļauj viņam sēt naidu un šķelšanos mūsu ģimenēs. Nāc un no jauna radi mīlestību starp mums! Es lūdzu Tevi, Bērns Jēzu, pārsien manas sirds ievainojumus un dziedini manas slimības!

Mazais dievišķais Gans, lai Tava svētība vienmēr ir pār mums! Ved mūs pa pestīšanas ceļu!

Madona Kristus Karaļa draudze

Prāvests priesteris Māris Ozoliņš (t. 29191335)

Konts: LV19UNLA0095132107450

Mājaslapa: www.madonasdraudze.lv

Alūksnes Svētā Bonifācija draudze

Prāvests priesteris Ingars Stepkāns (t. 29479873)

Konts: LV51UNLA0050000623546

Gulbenes Vissvētākā Sakramenta draudze

Prāvests priesteris Gaitis Dubults (t. 29496415)

Konts: LV49PARX0012759900001

Mājaslapa: www.gulbenes.rkd.lv

Jaunkalsnavas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs (t. 29559299)

Lubānas Svētās Ģimenes draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE

(t. 26471142)

Cesvaines Vissvētākās Jaunavas Marijas Bezvainīgās Sirds draudze

Prāvests Tēvs Jānis Vilaks OSPPE (t. 26471142)

Konts: LV44HABA0551033034903

Mājaslapa: www.cesvainesbaznica.lv

Ērgļu Svētā Krusta draudze

Prāvests priesteris Arnis Mazīļevskis

(t. 29397048)

Pļaviņu Kunga Debeskāpšanas draudze

Prāvests priesteris Elvis Rudovičs

(t. 29559299)

Konts: LV83HABA0551036163033

Mājaslapa: www.plavinudraudze.lv

Pateicība visiem, kas ziedojat! Izmantojiet arī turpmāk iespēju ziedot baznīcu uzturēšanai un komunālo rēķinu segšanai. Ziedojumus sūtīt uz dekanāta draudžu kontiem!

„KĀPT KALNĀ”

Izdevuma redakcija: draudžu priesteri; Inese Elsiņa, Mārite Kampāne, Dāvis Ozoliņš, Diāna Lozko, Palmīra Gailīte, Ginta Ābelīņa. Uz vāka – Erlinas O' Salivanas zīmējums.

Lappušu nosaukumos – citāti no 30. psalma.

Makets: Aina Pidika. Iespiests: SIA „Erante”.

Vēlamais ziedojums par izdevumu, sākot no 0,50 EUR.

Ikdienā noderīgi mediji: telos.lv, „Radio Marija”; katolis.lv; „Katoļu Baznīcas Vēstnesis”.